

ГОД. III.

МАРТЪ 1894.

БРЮЙ 3.

ИЗВѢСТІЕ.

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ. Мѣсечно списание. Издава Миссията на Методистката Епископална Църква въ България.

Цѣна:

Въ Княжество България . . л. 3

Вънъ отъ Княжеството . . л. 3.60

Пари и поръчки за списанието да се пращатъ до Методистката Книжарница въ Русе.

Злословие.

Когато се направи точенъ анализъ на мотивитъ за злословието, намира се, че то дължи съществуването си на онова душевно състояние на Фарисейнѣтъ, който намираще утѣшение въ това, дѣто считаше себе си по-добъръ отъ други. И дѣйствително почти всяко намиране вина въ други се основава на прѣдположението, че обвинителътъ е самъ свободенъ отъ слабоститъ, които открива въ своитъ ближни. Не вярди какви сѣ фактоветъ, тойзи който злослови други, счита себе си свободенъ отъ подобна критика. Съ такава естествена причина за навикътъ на злословието, лесно е да се обясни прѣобладаването му. Ако и сладкиятъ духъ на любовта да се заповѣдва и учи отъ всички, които сѣ на власть, по домоветъ, училищата и църквитъ, пакъ горѣспоменнатата естествена поклон-

ностъ, се исказва несъзнателно, може би, и злословието се чува на всякъждъ. Любезни жени, чисто говоранне трѣбва всякога да бжде хубаво, много често се чуватъ да посочватъ на слабоститъ на сестритъ си. Амвонътъ не избѣгва заразата. Даже и вѣстникитъ доставятъ потрясителни примѣри за прѣобладанieto на лошиятъ навикъ. Пера много често се по-тапятъ въ злѣчка вмѣсто въ нектаръ.

Едва ли е разумно да се гледа за внезапно или велико промѣнение въ единъ навикъ, основанъ, както е този, на естествени наклонности. Но добръ е сегисъ тогисъ чело-вѣкъ добръ да пснитва себе си за да види колко самъ той участвува въ този прѣоблада-ющъ навикъ. Такова себеиспитване ще открие изненадания въ много случаи. Ний сме всички виновни въ повече злословие от-колкото мислимъ.

Не че изобщо почтенниятъ гражданинъ е злобенъ или прѣдаденъ на пакостно злосло-вие, но той е наклоненъ да укорява повече отколкото да похвалява. Едно отъ лошитъ дѣйствиа на това жалостно състояние на ра-ботитъ е обезсърдителното му влияние. Че-ловѣкъ може да слуша съ съживляющъ се пулеъ единъ ентузиастъ, който намира добро въ всичко, но има ужасна тежина въ атмо-сферата на критиката, оплакването и укоря-ването. На всякъждъ, дѣто мжже или жени се събиратъ на разговоръ, опитътъ да се не говори зло би се намърплъ да дава щедра награда, защото, въирѣки твърдъ общото прѣ-обладаване на Фарисейскиятъ възгледъ, както

се показва от почти всеобщото царуване на критичетко по-не говоране, няма съмнение, че едно здраво и коренно спиране на този навикъ, би твърдъ много прибавило на частното и общо щастие. Истина е сега, както и когато Английскійтъ постъ Теннисонъ го е писалъ, че окалванието други никога не може да направи чистъ самийтъ человекъ който хвърля калъ. Не, че кроткийтъ читателъ е законопрѣстѣжникъ, или даже невнимателенъ одумникъ търсящъ да установи невинността си и честността си чрезъ показване погрѣшките на други.

Не е тази цѣльта на тази статия. Ний всички имаме добри намѣрения, но ний можемъ твърдъ прилично и полезно да се спремъ, и да се размислимъ да ли не ще бжде за голъма наша полза и удоволствие да усвоимъ за напредъ това мотто: *Не злословте.*

Употребяване на късчетата (парчетата).

Прѣди нѣколко години живѣлъ и работѣлъ въ Италия единъ великъ художникъ по мазайката. Искусството му било чудесно. Съ стъклени късчета, той можалъ да произведе най-хубави художествени пѣша — нѣща които се оценявали съ хиляди жълтици.

Въ работилницата му имало бѣдно момче, на което работата била да чисти подѣтъ (дюшето) и да държи станта въ добръ редъ, слѣдъ като се свѣршвала дневната работа. Момчето било много мирно, и всякога си вършало работата добръ. Това било всичко, що художникътъ зналъ за него.

Единъ день то дошло при господаря си и попросило боязливо: „Моля ти се, господарю, мож ли да земамъ за себе си малкитъ стъклени късчета (парчета), които хвърляте на подѣтъ (дюшето)?“

„Разбира се, можешъ,“ казалъ художникътъ. „Тѣзи парчета не струватъ нищо. Прави коквото щешъ съ тѣхъ“

И тѣй изъ день въ день момченцето събирало счупенитъ късчета, що намирало по подѣтъ (дюшето), като туряло едни на една страна, и хвърляло други. То било върненъ

слуга. И тѣй нѣколко години се изминали и го намѣрили още въ работилницата.

Единъ день господарътъ влѣзълъ въ една стая, що се малко употребявала, и като по-разгледалъ, съзрѣлъ нѣщо грижливо скѣтано задъ нѣколко дѣсчици. Той го извадилъ и за свое удивление намѣрилъ че било благородно художествено творение, почти свѣршено. Той го гледалъ съ безгласно смѣиване.

„Кой великъ художникъ би могълъ да скрие творението си въ моя студио?“

Въ онази минута младийтъ слуга отворилъ вратата. Той се спрѣгъ, като видѣлъ работата си въ ръцѣтъ. Му дълбока руменина покрила лицето му.

„Що е това?“ извикалъ художникътъ. „Кажи ми, кой великъ художникъ е скрилъ майсторското си творение тукъ?“

„О господарю“, казало страхливо момчето, това е само моята слаба работа! Вий знаете, казахте, че мож да събирамъ счупенитъ късчета, които вий хвърляхте“.

Момчето съ художническа душа бѣше събирало откъсѣлицѣтъ, и търпеливо, любезно бѣше изработило отъ тѣхъ чудесно художествено творение.

Една Докторка въ Турция.

На дѣщерята на единъ Американски мисионеръ, Госпожица Мария Пиерпонтъ Едди, се е дало позволение да практикува медицината на всекъждъ изъ Оттоманската Империя. Тя се била прѣдставила прѣдъ гражданскитъ и военни медицински началници на Империята, които слѣдъ прилично съвѣщане позволили ѝ да даде испитъ прѣдъ медицинскій факултетъ.

Тя издържала испитъ и получила много благопожелания ведно съ официалното позволение.

Ний разбираме, че за напредъ на всички притѣжающи нужнитъ качества жени, които прѣдставятъ изискуемитъ дипломи, и даждѣтъ удовлетворителенъ испитъ въ Медицинското Училище въ Цариградъ, ще се позволява да практикуватъ медицината.

Машина за Гасение Огнь.

Защита отъ огнь.

Въ голѣмитѣ градове на свѣтътъ опасността за животъ и имотъ отъ внезапни пожари е твърдѣ голѣма. Въ разни части на града, има по нѣколко челоуѣци, добръ обучени, и добръ поддържани, които сѣ длѣжни да работятъ на тулумбитѣ и да помагатъ по

всѣвъзможенъ начинъ за угасяванието на пожарътъ. Тамъ дѣто многоцѣненъ имотъ и хиляди хора сѣ натрунани, право е да се зематъ всички мѣрки за избавлението на животъ и имотъ, но при все това загубата и въ двѣтъ е голѣма всѣка година.

Има много примѣри за героическа храбростъ отъ страна на „госпожи отъ пожарната

команда“ въ избавяние на животъ. Тяхната работа е твърдъ опасна и загубата на животъ помежду имъ е голъма.

Въ всичките тѣзи голѣми градове голѣми желязни трѣби се турятъ подъ земята въ мѣста тукъ тамъ дѣто могатъ да се окачатъ ластични трѣби. Тѣзи желязни трѣби се държатъ пълни съ вода посредствомъ исполнски машини, които, може би да сж много далечъ. Когато бие тревогата, челоуѣцитѣ отъ пожарната команда сж на мѣстото, и като съединятъ дългите ластични трѣби съ желязните подъ земята, пушатъ водата за изгасване на пламѣцитѣ, а други се стараятъ да избавятъ живота на тѣзи, които може да се намиратъ въ опасностъ въ горящите здания.

Приложената картина пояснява послѣдната работа, и показва дългите стълби, които набързо се сглобяватъ и се издигатъ нагорѣ, мръжата, платното, съ което се хваща челоуѣкъ, който може да падне. Чръзъ това сръдство се избавя живота на много хора.

Друга чѣрта на тѣзи злощастия сж голѣмитѣ застрахователни противъ огнь дружества, които за една сума, плащана отъ притѣжателя, обвързватъ се да му платятъ въ случай на пожаръ, една частъ отъ цѣната на неговото здание. Почти всѣкой прѣдпазливъ търговецъ си застрахува зданията; но и мнозина други го правятъ.

Когато челоуѣцитѣ се грижатъ тѣй добръ за имота си, на който се радватъ за кратко време или до животъ, който трае само нѣколко години, колко странно, дѣто тѣ биватъ тѣй равнодушни относително вѣчното си благосъстояние? Божието слово ни казва, че ще дойде день, когато „стихиитѣ разгоряеми ще се стопятъ“, когато свѣтътъ ще изгори, когато длътата на всѣкого ще се испитатъ, като чръзъ огнь. И то ни казва, че ако се намърятъ челоуѣци въ онзи день безъ простени грѣхове, безъ Божиата любовъ въ сърдцата имъ, „ще бждатъ хвърлени въ езерото отъ огнь и жупелъ, което гори за всегда;“ „дѣто червейтъ не умира“.

Грѣхътъ и злото естество докарватъ опропастяването ви. Богъ иска да ви спасе. Погероиченъ отъ кой да е челоуѣкъ отъ пожарна команда, Господъ Исусъ дойде на земята и умре, за да направи твоео спасение, дра-

гий читателю, възможно! И тѣзи които бихъ желали дано не излѣзше това истина, напраздно ще се присмиватъ! Исусъ, който умре за челоуѣцитѣ, ги прѣдупреждава за пѣкълтъ! Той, чиито сжзси текохъ, и, чиято кръвъ се пролѣ за да спасе свѣтътъ, прѣдупреждава за грѣхъ и за идущий гнѣвъ. Ако този редъ дойде до окото на нѣкой челоуѣкъ, който застрахува имуществото си, той ще го пита — „Какъ е съ скжшоцѣнната ти душа?“ О недѣите рискува вѣчността съ великите ѣ послѣдствия, съ четението на литургии (месси) или прѣвѣрванието на броеници, или съ тайнствата. Прибѣгнете при Исуса, и търсете да бждете очистени отъ грѣхъ. Само Той може да прощава и да спасява, сега и въ деньтъ, когато свѣтоветѣ ще пламтѣтъ отъ гнѣвътъ Божий противъ грѣхътъ.

Прасковата и Ябълката.

Едно време въ една овощарница израстнали една праскова и една ябълка. Имало една праскова на първото дърво, която растяла по-голѣма и по-хубава всѣки день, и токо до нея на ябълката (дървото) една скромна червена ябълка, която изгледвала сладка и златна на мѣстото си на клончето.

Но прасковата погледнала къмъ нея съ присмѣхъ и казала: „Колко си проста, наистина, не би ли желала да изгледвашъ като мене?“ „Не,“ казала ябълчицата, „защото ако небето бѣ искало да ме направи праскова, азъ щѣхъ да бждѣ като тебе, и азъ мислѣ, че трѣбва да има полза отъ такива грозни ябълчици. Заради туй азъ искамъ да си останѣ колкото можъ сладка и сочна“.

Слѣдъ малко едно момченце откъснало прасковата и си отхапнало отъ нея, но намърило, че била гнила и червива до сърдцето ѣ, и то захвърлило прасковата, която умрѣла. То излѣло ябълката, която му се усладила, защото отнела горчевината на прасковата. Ябълката пакъ оживѣла, защото отъ сѣмената ѣ, що били зети отъ сърдцето ѣ и посѣяни, много други ябълчови дръвчета израсли.

Едничкийтъ Безопасенъ Пътъ.

Кормчийтъ на единъ параходъ билъ попитанъ да ли познава всичкитъ скали по край бръга, гдѣто той плувалъ. Той отговорилъ: „Не; нужно е само да ся знае гдѣ нѣма скали.“ Тия думи внушаватъ една дълбока и правствена истина. Проповѣди, лекции и книги изобилуватъ относително искушенията, що лѣжатъ прѣзъ живота за вѣчността. Надъ най опаснитъ сж въздигнати най впечатлителнитъ бѣлѣжки на повторно прѣдупрѣждение. Това е добръ. И пакъ, колко често, Словото Божие прѣдставлява и впечатлява със сичката настойчива причина, що любовта може да внуши, самата истина съдържаща ся въ кормчиевтъ отговоръ — „Царскийтъ друмъ къмъ святостъта.“ Гледающа на Христа съ простодушна вѣра, душата е въ безопасностъ, каквито и да сж опасноститъ що се навѣртатъ на всякъждъ, скали нѣма на напрѣдъ.

Спасяюща вѣра.

Разликата мѣжду умствена вѣра и вѣра що спасява, трѣбва да ся прави съ внимание. Има мнозина които за спасението си се облягатъ на умствена вѣра. Такива сж осждени на скърбна измама.

1. Има вѣра която просто върва само въ Христа. Това вървание не спасява. Апост. Яковъ казва: „Ти вървашъ, че има единъ Богъ, добръ струвашъ; и бѣсоветъ върватъ и треператъ.“ Единъ боленъ може да върва въ способността на единъ лѣкаръ, като прочете дипломата и свидѣтелствата му, и пакъ да умре въпрѣки своето вървание. Сжщо върванието въ божеството Исусово, вървание въ символа вѣри и въ богословски системи, колкото здрави или правовѣрни и да сж, никога не спасява. Ний трѣбва да притѣжаваме друга вѣра отколкото тая.

2. Има вѣра, която вървува Исуса. Тя вървува все що Той е казалъ, но тя не донася спасение. Ний можемъ да си прѣдставимъ единъ боленъ че се съвѣтува съ лѣкарътъ, който точно описва болестъта му и казва, че може да го спасе. Той може да иде до тамъ, щото да върва всичко що док-

торътъ казва, и при това пакъ да не даде да го църятъ, и слѣдователно да не добие изцѣление. Ний, и слѣдъ като сме исцѣли цѣлата Библия, пакъ може да не добиемъ спасение, понеже не присвояваме спасението, което ний върваме, че Исусъ може да ни подари.

3. Има вѣра която вървува въ Исуса. „Повървай въ Господа Исуса Христа и ти ще ся спасешъ“ каза Павелъ на тъмничнийтъ стражаръ. Този е вѣрата, която напълно почива върху заслугитъ не Исуса. Тя не само върва на лѣкарътъ и въ това, що той казва, но върва въ лѣкаря — или съ други думи, туря себе си въ рѣцътъ му, изпълнява порѣчкитъ му и зема църтъ. Слѣдователно тя прилично се е нарекла

„Усвоителна вѣра.“

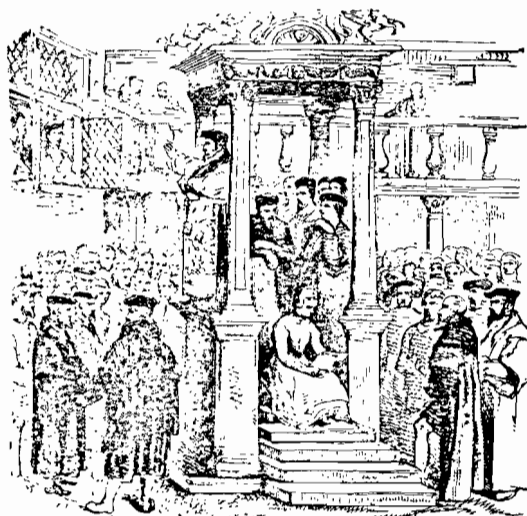
Читателю, вървашъ ли въ Господа Исуса Христа, или си, както мнозина, въ пѣкълъ на земята, притѣжающъ само умствена вѣра?

Внтрешний Животъ е всичко.

Вънкашната форма не е всичко отъ Християнскій животъ. Исусъ е поучавалъ тѣзи, които сж искали да го слѣдватъ, да бждѣтъ чевовѣци отъ дълбоко религиозно благочестие. и да се молятъ много на самъ. Да не употребяватъ „излишни думи,“ както Той казва, че язичниците употребявали, по усърдно да търсѣтъ всичко, отъ което се нуждаятъ, отъ Божийтъ рѣцъ безъ обрядна молитва. „Влѣзъ въ скришната си станчка, и като си затворишъ вратата, моли се.“ Чловѣци исповѣдватъ че слѣдватъ Христа, които твърдъ наръдко мислѣтъ, че трѣбва да го слѣдватъ и въ скришната станчка. Чловѣци исповѣдватъ, че сж намѣрили Христа, които никога не сж държѣли скришна станчка. Наклонността на въкътъ е къмъ *вънкашность* въ Християнскій животъ. Дѣятелность, работа, движение, вършенне нѣщо, е въкътъ на въкътъ. Да не бжде ний да вършимъ по-малко въ видъ на Християнска дѣятелность. Но има болезненна вънкашность, която прѣсича самитъ извори на благочестието и оставя чловѣци заразени отъ гнилость.

Едуардъ VI. Английский Кралъ и Хю Латимеръ.

Въ бурните дни на Протестантската Реформация въ Англия, Хю Латимеръ билъ единъ отъ ръководящите духове. Отъ начало той билъ буенъ противъ реформаторитъ, но следъ внимателно испитване на тяхното учение убъдилъ се въ истинността му. Неустрашимъ и ясенъ проповѣдникъ, той направилъ Англия да ечи отъ своитъ проповѣди противъ пороцитъ на духовенството и отъ своето възвѣствяване пълно спасение само чрезъ Иисуса. Той билъ назначенъ кралски

Хю Латимеръ проповѣдва прѣдъ Едуарда VI.

капеланъ на Хенриха VIII., и писалъ на онзи владѣтель едно силно послание, въ което го молялъ да възстанови свободата за четение Св. Писание. Той станалъ епископъ Устерскій. Когато Хенрихъ пакъ си промѣнилъ възглаговетъ въ полза на папството, той си далъ оставката отъ епископското съдилище, по поводъ на прѣкарването на така нарѣченитъ „Шестъ кървави членове“. По-послѣ той билъ запрѣнъ въ Лондонската Кула, дѣто нѣмалъ огнь и въ най-студенитъ зимни дни.

Едуардъ VI. билъ момче, когато се качилъ на прѣстола въ онѣзи мѣтни врѣмена. Но той билъ въ полза на истината, Библията, и свобода отъ папството. Регента, Хертфорд-

ский Дукъ, ималъ сжщитъ убѣждения. Латимеръ билъ пустнатъ отъ кулата и станалъ жаркъ защитникъ на евангелическитъ начала отъ Лондонскитъ амвони. Той проповѣдалъ често прѣдъ младийтъ кралъ, и тѣзи негови проповѣди сж се сназили за насъ. Такова зрѣлище ни прѣдставя приложената картина.

Кралъ Едуардъ умрѣлъ когато билъ само на шестнадесетъ години. Той основалъ нѣколко гимназии, които още сжществуватъ. Неговтъ приятель Латимеръ, следъ въшествието на прѣстола на „Кръвница Мария“ пакъ билъ запрѣнъ въ кулата. Следъ доста бавяние и формално сѣдение, той съ Епископъ Ридлей билъ осѣденъ на смъртъ за отричанието Римо-Католическото учение за прѣсжцетствението и жѣртвата на мессата (Римо Католическата литургия). Тѣ били изгорени на дървникътъ въ Оксфордъ, Окт. 16-й, 1556 год. Латимеръ показалъ голѣмъ героизмъ, и казалъ въ пламъцитъ на другаря си: „Дързай, Ридли. Бѣди мжжѣ. Днесъ ний ще запалимъ въ Англия съ Божиата благодать такава свѣщъ, която, се надѣвамъ, че никога не ще угасне.“ Прѣвъ такава история се развилъ Протестантизмътъ.

Блаженъ владѣтельтъ, който има такива съвѣтници какъвто билъ Хю Латимеръ за Краля Едуарда VI.

Анекдота за Сжрѣ Артжрѣ Блаквудъ.

Покойний Сжрѣ Артжрѣ Блаквудъ говорѣлъ прѣдъ едно събрание въ единъ салонъ. Единъ господинъ, който ходилъ на операта и ж намѣрилъ затворена, намислилъ да отиде на това събрание, и като влизалъ въ стаята, Сжрѣ Артжрѣ Блаквудъ изговарѣлъ тѣзи думи: „Прѣдлагамъ ви сега моментално и вѣчно спасение“.

Посѣтителтъ билъ по този начинъ заинтересуванъ и се обърналъ къмъ Бога, и веднага поканилъ своитъ служащи на вечеря. Като били много, и не можли да дойдатъ въ една вечеръ, тѣ били принудени да дойджтъ на два вечера, и господарьтъ свидѣтелствувалъ за това, що Богъ билъ сторилъ за него и имъ проповѣдалъ евангелието.

Анекдота за Лепаж.

Великият Френски живописец Бастиенъ Лепажъ, който е умрялъ наскоро, билъ прѣслѣдванъ отъ немилостиви злощастия прѣзъ младитъ си години въ старанието си да се учи на изящнитъ искусства.

Майка му работяла въ нивитъ за да поддържа болното си момче въ училището. На петнадесетъ годишната си възраст той отишелъ самъ въ Парижъ, гладувалъ седемъ години, живописувалъ безъ успѣхъ, но сѣ живописувалъ.

Той токо що билъ свършилъ една картина, която се надѣвалъ да испрати на Салона за Картини, когато Парижъ билъ обсаденъ, и той се затекълъ съ другаритъ си на окопитъ.

На първиятъ день една бомба паднала въ неговата работна стая и развалила картината му, и друга бомба се пукнала при краката му и го наранила. Той билъ отнесенъ у дома си, и лѣжалъ боленъ и безъ работа двѣ години. Послѣ той се завърналъ въ Парижъ, и като нѣмалъ ни една стотинка, билъ принуденъ да исписва съ цвѣта евтими вътрила за да се прѣхранва.

Единъ день единъ фабрикантъ на патентовани цѣрове поржчалъ му да направи една картина за пояснение ползата отъ цѣроветъ му. Лепажъ, който всякога билъ искренъ, посвѣтилъ най-добрата си работа на това обявление. Той исписалъ единъ пейзажъ на Априлско слънце; нѣжно-зеленитъ листи трептѣли отъ хладниятъ вѣтрецъ; една група хубави млади момчета се събиратъ около единъ источникъ, отъ който извираше еликсирътъ (съжвѣтелното питие) на младостта.

„Позвольте ми да го поднеса на Салонътъ?“ попиталъ той господарьтъ си.

Фабрикантина билъ въсхитенъ. „Но първо испишѣте една джга надъ источникътъ“, казалъ той, „съ името на моя цѣръ на нежъ“.

Лепажъ отказалъ да направи това.

„Тогазъ нѣма да ти платя нито една стотинка за картината“, казалъ му господарьтъ.

Цвѣтата на тази картина шѣла да достави на живописецътъ хлѣбъ за нѣколко мѣсѣца, и той отдавна се нуждаялъ отъ хлѣбъ.

Шансътъ за приемането картината въ Салонътъ билъ малкъ.

Той се подвоумилъ. Тогазъ той умирялъ гладътъ си, и занесълъ картината си на Салонътъ. Тя била приета. Великиятъ ѝ успѣхъ оздравилъ за Лепажъ мѣсто въ общественото признание, и по-сетнѣшната му работа, мѣсто между най-великитъ отъ живитъ художници.

Характерътъ на Раннитъ Христиани.

Слѣдующето хубаво описание на Христоподобниятъ животъ на раннитъ Христиани посрѣдъ растлѣнието и гоненията на язычеството е излѣзло отъ перото на единъ непознатъ писателъ отъ вториятъ вѣкъ. Колко малцина въ тѣй називаемитъ Христиански държави отговарятъ на това описание въ съгашно врѣме.

„Каквато е душата въ тѣлото такива сж и Христианитъ въ свѣта.“ Душата обитавана въ тѣлото, и пакъ не е отъ тѣлото; тѣ сжщо и Христианитъ сж ограничени въ този свѣтъ като въ една тъмница, при все това тѣ държатъ свѣта.

„Христианитъ не се различаватъ нито по отечество нито по езикъ, нито по обичаитъ, които тѣ държатъ; понеже тѣ не населяватъ свои си градове, нито употребяватъ нѣкой особенъ видъ говоръ, нито живѣятъ уединенъ животъ. Тѣ живѣятъ въ своето отечество, но просто като пришелци. Като граждани тѣ зематъ участие въ всичко заедно съ другитъ, и при това тѣ понасятъ всичко, като да бѣхъ чужденци. Тѣ иматъ една обща, но чиста трапеза. Тѣ сж въ плътта, но не живѣятъ плѣтски. Тѣ прѣкарватъ днитъ си на земята, но сж небесни жители. Тѣ се подчиняватъ на прѣдписанитъ закони, и сжщеврѣменно прѣвъсхождатъ законитъ чрѣзъ живота си. Тѣ любятъ всички, и се прѣслѣдватъ отъ всички; тѣ сж непознати и се осжждатъ; умъртвяватъ се и пакъ живѣятъ; тѣ сж бѣдни, но пакъ мнозина обогатяватъ; тѣ сж лишени отъ всичко, но изобилуватъ въ всичко; тѣ сж обесчестявани, и пакъ въ самото имъ обесчестяване тѣ се прославяватъ. Прѣсмихватъ имъ се, но тѣ благославятъ.“

Църковна Архитектура.

Една интересна чърта на историята за Християнството е и църковната архитектура. Еврейската синагога (съборище) била първото място за поклонение за най-ранните Християни; но те били скоро принудени да я напуснат и да се събират в частни къщи,

на полато, или тамъ дѣто можали. Много години въ Римъ тѣ сѣ събирали за богослужение въ катакомбитѣ. Въ третото столѣтие имало нѣколко църковни здания, но тѣ били приврѣмenni.

Когато Християнската архитектура станала ходожество въ врѣмето на Константина, тя изявила твърдѣ малка оригиналностъ, и толкова отблизу тя копирала смѣстующитѣ тогава художественни стилове, щото веднага се явила въ два съвършенно различни стила — Басиликовий и Византийскій, съответствующи съ двата типа цивилизация — Римскій и Гръцкій.

Византийскійтъ е билъ по-блѣскавъ отъ двата, но той скоро си останалъ застойчивъ, тогазъ когато Басиликовий се развилъ въ Готическій и Романскій. Источно-Православната Църква, разбпра се, послѣдувала Византийскійтъ стилъ, отъ който нѣкоп благородни спесименти (примѣри) се напратъ въ Руссия. Централната му идея за постройка съ кубе, вѣроятно води началото си отъ Персия. Посетившино развитие на този стилъ е било замѣстующието съ Гръцкій крѣстъ четверожгълната подестройка и умножението на куполи,

Църква въ Манастиря Новий Иерусалимъ, Москва.

единъ надъ крѣстосванието и единъ на края на всѣка отъ странитѣ. Такава е църквата Св. Марко въ Венеция.

По-нататъшна смѣсъ съединява Гръцкия крѣстъ съ четверожгълника и умножава числото на куполитѣ до 9, единъ на края на всяка страна, единъ надъ крѣстосванието, и единъ на всѣки жгълъ на четверожгълника. Разни гротескови (смѣшни) форми отъ този стилъ сѣ били издигнати. Св. София, въ Цариградъ е майсторското творение на стария стилъ.

Днешнитѣ църкви въ Протестантски страни прѣдвиждатъ голѣмо разнообразие въ архитектурата, и често съвсѣмъ различаватъ отъ редовнитѣ стилове на Римо Католическитѣ и Источно-Православнитѣ църкви. Тѣ сѣ всички мобилирани съ дълги столове за съдание и сѣ добръ утопљавани въ студено врѣме. Обикновенно Протестантскитѣ църкви се строятъ за удобствата и спокойствието на голѣми събрания, на които се говорятъ слова, до като тѣ сѣдѣтъ спокойно на столоветѣ. Може би че има по-малко великолъпие, но има по-голѣмо спокойствие.

Какво благословение е, че не сме при-

нудени да се поклапаме Богу въ някоя хубавъ и великолѣпенъ храмъ, но „Вишнѣй и Святѣй, който обитава вѣчността, живѣе съ смиренния и съкрушения сърдцемъ“. и слуша молитвата му, гдѣто и да бѣде той.

Невъзможно е въ такъвъ кратъкъ отчетъ да влизаме въ подробности по церковната архитектура. Томове сж се писали върху този прѣдмѣтъ, и велики архитекти сж изживили живота си въ изучаванieto му. Може би, че дѣто хората сж бѣдни, церковните здания не трѣбва да бѣждатъ великолѣпни; но тамъ дѣто хората живѣятъ въ добри жилища, или изживяватъ много пари за луксозни и безполезни нѣща, тѣ трѣбва да издигатъ велики храмове за поклонение Богу.

Евангелието въ една язическа страна.

Голяма била опасността на Д-ра Чемберлена отъ Аркотската миссия, въ единъ заобиколенъ съ стѣни градъ въ Хайдерабадъ, Индия. Туземцитъ, разярани за дѣто имъ казалъ за другъ Богъ нежели тяхния, заповѣдали му да напусне веднага града. Той отговорилъ, че ималъ извѣстие, което трѣбвало първомъ да имъ съобщи; но тѣ казали, че ако кажѣлъ друга дума, щѣлъ да бѣде на часа убитъ. Той ги видѣлъ, като стоели прѣдъ него съ оржия пълни съ камъне (за постипане улици), и ги чулъ, като си казвали единъ на другъ: „Ти хвърли първия камѣтъ, и азъ ще хвърля другия“; но той издигналъ сърдцето си къмъ Тогова, който може да покори гнѣвните страсти човѣчески, и попросилъ позволение да имъ каже една приказка, съ това условие, че тогазъ, ако искали можали да го убиятъ съ камъне. Той имъ разказалъ „ветхата повѣсть“, като почналъ съ рождението Исусово. Когато говорѣлъ за кръстѣтъ, и обяснилъ, че мжките, които Той прѣтърпѣлъ, били за всѣкого едно отъ тяхъ, тѣ слушали съ удивление. Навѣрно Богъ говорѣлъ чрѣзъ думитъ на миссионерина. Гнѣвътъ имъ прѣстаналъ; сърдцата имъ се трогнали; тѣ пуснали камънетъ си. Следъ като разказалъ за Исусъ Христовия викъ: „Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставилъ?“ за възкресението Му и възшествието му на небето, и за славното прѣдлагане спа-

сание на всички, Д-ръ Чемберленъ казалъ, че свършилъ — сега можели да го убиятъ съ камъне. Но той нѣмалъ отъ що да се бои, защото тѣзи човѣци които по-напрѣдъ били тѣй разярани, плачели. Тѣ се събрали наоколо му да купятъ книгитъ му, за да можатъ сами за себе си да четатъ чудната повѣсть.

Едно Ново-Зеландско момиче било отведено въ Англия за да се въспита. Тя станала истинска Християнка. Когато щѣла да се завърне, нѣкои отъ нейните другарки по-старали се да ѝ отвѣрнатъ отъ намѣрението ѝ. Тѣ казали: „Защо се връщашъ на Нова-Зеландия, като се си научила на Англия? Ти обичашъ сънчаститъ ѝ пжтища и детелиннитъ ѝ полета. Тя понася на здравето ти. Освѣтъ това може би, че ще прѣтърпишь корабокрушение на океана. Може би, че ще бѣдешъ убита и изѣдена отъ своитъ хора. Всякой ще да те е забравилъ. „Що!“, казала тя: „Мислите ли, че можъ да държж благата въсь за себе си? Мислите ли, че можатъ да останж задоволена съ това, че съмъ получила прощение, и миръ, и вѣченъ животъ за себе си, и да не отидж да кажж на милии си баща и милата си майка, какъ можатъ и тѣ да го добиятъ? Азъ щѣхъ да отидж, ако бѣхъ принудена да плавамъ“.

На послѣдното събрание на Националното Библейско Общество, държано въ гр. Глазго, Шотландия, рапортирано било, че има 110 библейски книгопродавци, дѣятелно заняти въ Япония въ разнасяние Св. Писание, и че единъ проповѣдникъ, който пжтувалъ съ велосипедъ, въ три мѣсеца билъ продалъ 1,300 Библии и Нови Завѣти въ Нормандия, Франция; че единъ господинъ въ Глазго, билъ далъ 1,000 Англ. лири за поддържането на туземни Библейски книгопродавци въ Китай. Тѣзи сж навѣрно насърчителни знакове.

Въ 1892 г. имало 14,500 миссионери въ чужди страни, заедно съ туземнитъ проповѣдници на служба въ Американски и Канадийски Миссионерски Общества. Тѣзи миссионери работили въ 30 разни страни. Това изложение не включавъ миссионери за Евреитъ.

Анатомията на сърдцето.

Андрей Веселнусъ, профессоръ на анатомията въ Падуанския университетъ, дошелъ до заключение, че единичкиятъ начинъ за придобиване право познание за човѣчeskото тѣло билъ чрѣзъ разрѣзване на тѣлото. Чрѣзъ това той можалъ право да опише коститъ и тѣлеснитъ органи, които по-напрѣдъ били почти непознати. Това дало поводъ да се запознае и инквизицията съ него, и той билъ наклеветенъ, че разрѣзалъ живъ човѣкъ, и билъ осъденъ на смъртъ. Обаче, Императоръ Карлъ V. ходатайствувалъ за стария си лѣкаръ и прѣсждата била замѣнена съ едно пжтешествие до Иерусалимъ. Толкозъ голѣмъ билъ прѣдрезеждѣкътъ противъ разрѣзване-то тѣла за въ полза на човѣчеството.

Прѣзъ първата половина на 17-то столѣтие, Хървей, лѣкаръ на Английския Кралъ, Карла I., слѣдъ деветнадесетъ годишно изслѣдване, установилъ непознатия до тогазъ фактъ, че сърдцето било великата машина, която истласквала и распращала крѣвта по цялото тѣло посредствомъ артериитъ и венитъ. Но неговото откритие му коствувало много болни, които го напуснали.

Човѣцитъ не обичатъ нови истини за себе си, които ги стряскатъ, особено когато тѣзи истини сж неприятни. Пророцитъ въ старо врѣме били прѣслѣдвани като дивни звѣрове. Павелъ билъ почти убитъ съ камъне, за дѣто казвалъ на човѣцитъ истината. Прѣдупрѣждаване човѣцитъ за истинското имъ състояние, наранява гордостта и само-доволството имъ, които Сатана поддържа като срѣдство за тѣхното погубление.

Въ Библията изражението „сърдцето“ се отнася до извора на нашитъ дѣла, до волята, до афектитъ (наклонноститъ), онази частъ на човѣка, която избира, ище и люби. Тази книга, която Богъ ни е далъ, описва това „сърдце“ човѣческо тъй върно, както би могълъ единъ анатомистъ да опише физическото сърдце. Това описание се дава отъ Тогова, който най-грижливо е разрѣзалъ онова сърдце, и разбира всичкитъ мотиви на човѣка.

Всемогщия Богъ Самъ погледна отъ неето и „видъ, че се умножава злината на

човѣка по земята, а че всичкитъ въображения на сърдечнитъ му помишления бѣхж само зло въсвой день“.

И наистина всички народи сж принудени да правятъ силни закони и да налагатъ строги наказания за да въздържатъ грѣшнитъ сърдца на човѣцитъ, и при все това свѣтътъ е пѣленъ съ окаянство поради грѣха. Често пжти въ тържественни моменти вий сте много смутени отъ съзнанието, че сте сторили зло. Може би, като сте се вдавали много пжти на зли желания, свѣстѣта ви е измжчвана, и може би гласѣтъ ъ е отслабналъ, и вий сте толкозъ възлюбили нѣкой грѣхъ или порокъ, щото сте си казали, че е безвреденъ. Има много доказателства че човѣческото сърдце не е право.

Иисусъ Христосъ толкозъ възлюби човѣцитъ, щото Той умрѣ за тѣхъ. Неговѣтъ животъ е идеалѣтъ на философитъ и владѣе всеобщото почитание на скептици, които не намиратъ вина въ него. Той каза, че човѣческото сърдце е растлѣно, „защото отъ сърдцето излѣзватъ помисли лукави, убийства, прѣлюбодѣйства, блудства, кражби, лъжливи свидѣтелства, хули“ (Мат. 15, 19.), и Той обяви, че човѣческото естество е станало толкозъ растлѣно, щото всички човѣци сж изгубени, ако не се обновѣтъ отъ Божественна сила (Иоан. 3, 3.)

Нѣма изключение. Може би никога да не сте сторили нито единъ отъ горѣизброенитъ грѣхове; но ако испитате сърдцето си, вий ще намѣрите, че наистина Божието слово е „по-остро и отъ двѣтъ страни остръ ножъ, въ пронизване на „сърдцето“ ви. Богъ прилага испита не само на вънкашни дѣла, но и на желанията и мислитъ. Иисусъ каза: „въсвой, който гледа жена за да ѣж пожелае, вече е прѣлюбодѣйствувалъ съ нежъ въ сърдцето си“ (Мат. 5, 28) — или съ други думи желание за грѣхъ е виновностъ.

Ако сте нѣкога лѣгали или измамвали; ако сте осквернявали свѣтото име Божие чрѣзъ небрѣжно употребление; ако тайно въ сърдцето си вий мразите другото нѣкогъ, или сте погледвали съ пожелателни очи на имуществата на другото, вий сте повинни прѣдъ Бога! Неговото Слово казва: „Който упазѣ всичкия законъ, и погрѣши съ едно, повиненъ

бива въ всичко“ (Як. 2, 10). Ако въ нищо друго не сте съгръшили, пазите ли сжщността на всички законъ, тъй щото да имате дързновение да посръшнете Бога въ сжда и да кажете: „Азъ Те любихъ съ всичкото си сърдце, умъ и сила, и ближния си като себе си?“ Ако не можете, сърдцето ви не е право прѣдъ Бога!

Ако никога отъ сърдце не сте се обърнали къмъ Бога, вий сте още съ онова грѣшно естество, което се изключва отъ небето. Никакво приемане тайнства, никакво четение молитви, нито ходатайство на святии, не може да ви спасе. Нищо друго освѣнъ да приемите новото естество, за което Апостолъ Павелъ е писалъ: „Ако е нѣкой въ Христа, той е създаване ново; ветхото прѣминъ, ето всичко станъ ново“. (2 Кор. 5, 17).

Оттеглявате ли се отъ туй изучаване на сърдцето си? О, помнете, че Иисусъ каза: „Ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите; нѣма да влѣзите въ царство небесно“. (Мат. 5, 20). Тѣзи челоуци назяли Божия законъ по единъ заблѣжителенъ начинъ. Вий можете само да надмините тѣхната правда, като оставите да се извърши едно дѣло въ вашитъ сърдца, което само Богъ може да извърши. Защото до като сте изгубени грѣшници, има милость и спасение за васъ и помощ да ви помага да пазите Божия законъ.

Изучвайте Божието Слово. Молѣте се Богу съ прости думи, като просите да ви покаже сърдцето ви. Напуснете всеки грѣхъ. Отъ върноть въ тѣзи нѣща може да зависи вашата вѣчна сжда. Не оставайте доволни както сте. „Има пѣтъ, който се вижда правъ на челоука, но крайтъ му е пѣтица на смъртъ“.

О читателю, мислѣта за сждѣтъ не тя ли прави да треперишь? Можешъ ли да посръшнешъ смъртъта и да прѣмивешъ въ присѣтствието на единъ Святъ Богъ съ грѣхлюбящето си сърдце? Въ онзи часъ когато росата на смъртъта се покаже на челото ти, и земята се оттегли, не ще ли извикашъ съ ужасение?

О скжпоцѣнна душо, за която Иисусъ умре! Пази се да не би грѣхлюбящето ти сърдце да стане въ мжкитъ на пѣкъла жили-

ще на гризящия червей, който не умира, и ти бждешъ измжчванъ отъ гризение на съвѣстъта и на страсти, които пламъци никога не угасватъ. „Каквото посѣ челоука, това ще и да пожъне“, и „ако сѣе вътрѣ, що пожъне буря, защото „заплатата на грѣхѣтъ е смъртъ“.

Душата ти е въ ужасна опасность, инакъ Библията е басня, и Иисусъ Христосъ лѣжець! Моли се Богу усърдно да те спасе, защото Той не иска да погине нѣкой, но казва: „Нека остави нечестивийтъ пѣтътъ си, и неправеднийтъ съвѣтитъ си, и нека се обърне къмъ Мене, защото Азъ ще простѣ щедро“. (Ис. 55, 7).

Гледайте!

Единъ параходъ прѣминувайки Атлантическия океанъ наближилъ до брѣга. Нѣколко дѣня врѣмето било облачно. Нито слѣнце нито звѣзда се виждала и никакво наблюдение не се направило. Морекитъ вълни почнали да се издигатъ. Лагъ-линия се внимателно заблѣжавалъ, т. е. измѣрвали дълбочината на морето и заблѣзвали това върно; но точно дѣ се намиралъ параходѣтъ не можло да се узнае.

Вторийтъ капитанъ направилъ измѣрвания, и единъ кораберъ (матрозинъ) се качилъ на мачтата за да гледа. „Подмоли прѣдъ насъ!“ извикалъ челоука отъ мачтата.

„Готовъ за обрѣцание“ отговорилъ челоука на кормилото.

Вжжата запрацѣли, платната се развѣвали тежко, до като предницата на парахода се обрѣщала къмъ бакборда (лѣвата страна), и благороднийтъ корабъ се отбилъ отъ опасния си пѣтъ.

Настанало нощъ. Загрижени очи били втрѣчени къмъ мрачныйтъ и тъменъ небосклонъ. Капитанъ разгледалъ картата си. Имало свѣтило на близо, що трѣбвало да се види. На кждѣ отивалъ той, щото го изгубилъ? „Гледайте“, извикалъ пазачѣтъ отъ мачтата. Една далечна слаба свѣтлина се съзрѣла. Посоката на парахода се узнала. Страхѣтъ и загриженостѣта отетжпили на надежда и радость. Гледанието избавило парахода.

Библията казва, „Гледайте“. Дѣ да гле-

даме? Кому да гледаме? Защо да гледаме. „Гледайте на Мене, и спасени бждете“. Кой казва това? Кой е на Мене? Мойсей ли? Не, защото той казва: „Азъ не можъ вече да излизамъ или да влизамъ“. Давидъ ли? Не, защото той казва: „Плътта ми и сърдцето ми отпадатъ“. Соломонъ, великий царъ ли? Не. „Гледайте на Мене“. Той казва, „Не уповавайте на князове“. Кой? Иоаннъ ли? Не, защото той казва, „Тойзи който иде слѣдъ мене прѣденъ ще ми биде“. Кой? Павелъ ли? Не, защото той казва, „Азъ съмъ по малкъ отъ най-малкитъ святии. Кой тогазъ? Мойсей казва, „Господъ е кръпость моя и пѣсень моя, и той ми станж спасение.“ Давидъ отговаря. „На Господа уповахъ. Той е кръпость на сърдцето ми, и дълъ мой за всегда“. Иоаннъ казва, „Ето Агнецътъ Божий, който зема грѣхътъ на свѣта“. Павелъ прибавя, „Всичко можъ, когато Христосъ мя укрепява. Всичко то вмѣнявамъ, че е щета поради прѣвѣсходството на познанието на Христа Исуса, Господа моего“ „На мене“. На кого? „На Господа нашего, Исуса Христа. „Гледайте на Мене“, казва Той, „и спасени бждете.“

Тълкователенъ Гласъ.

Добър гласъ има очарование, което свързва като съ верига вниманието. Не врьди какъвъ е прѣдмѣтътъ на рѣчта или темата на пѣсенята, има физическо прѣимущество въ доброзвученъ гласъ. Шекспиръ е загатналъ за това влияние въ драмата си „Царъ лиръ“:

„Гласътъ ѿ бѣше всегда мекъ, тихъ и нискъ, прѣвѣсходно нѣщо въ жена.“

Въ своето съчинение за „Краснорѣчието“ Американскійтъ писателъ Емерсонъ казва, че „Гласътъ, като лицето, показва естеството и расположението, и скоро изиявява умственъ обемъ на говорителя“. Той пояснява мѣншето си съ една анекдота отъ Персійскійтъ поетъ Шаци.

Единъ день единъ чловѣкъ съ неприятенъ гласъ четѣлъ Коранътъ на високо. когато единъ Мохамедански свѣтия, заминувайки отъ тамъ, попиталъ колко му плащали мѣсечно.

„Нищо.“ отговорилъ четецътъ.

„Защо тогазъ,“ попиталъ свѣтията, „си задавашъ толкозъ трудъ?“

„Азъ четж заради Бога“, отговорилъ чловѣкътъ.

„Заради Бога недѣй чете; защото ако четешъ Коранътъ по тозъ начинъ, ще развалишъ блѣскътъ на Ислямизмътъ“.

Лудовикъ XI. Французскій кралъ владѣялъ чловѣцитъ „чрѣзъ своя акцентъ, и сладкийтъ тонъ на рѣчта си“. Св. Бернардъ имѣлъ такъвъ убѣдителенъ тонъ, щото майки кривали синоветъ си да не би да ги придума да станжтъ калугери. Робертъ Вжрисъ, Шотландскійтъ поетъ, пмалъ гласъ, що докарвалъ хората въ умиление, и акцентътъ и тонътъ на Хенриха Клея, Американскійтъ ораторъ, почти убѣждавали политическитъ му противници.

Паяжината.

Пжтници ни разказватъ за любопитно палмово дърво, което расте на едно мѣсто край морето при входътъ на Рио Жанейроскій Заливъ. То е първата зеленина, която привлича окото, затруднено отъ хиляди мили пжтувание по океана Прѣди много години онова дърво било младо, гѣвкаво, право като стрѣла, носяще гордо вѣнецъ отъ листи, сега — ако и да е зѣлно и живо, то е искривено и обезобразено; благороднийтъ му върхъ е наведенъ на долу къмъ земята.

Чудите ли се каква силна ржка го е развалила, или каква силна буря е съсипала хубостта му?

То не е пострадало нито отъ една отъ тѣзи причини. До като било младо единъ паякъ си увилъ паяжнината около му — силни, твърди конци — и колкото повече растяло бѣдното дърво, толкозъ по-криво ставало, щото сега никакъ не може вече да се исправи.

Навицитъ, съставени въ млади години, можтъ да пригнжтъ единъ животъ и да го направятъ криво и страшно чудовище; който животъ би могълъ да стане хубавъ и да помага на други, ако да не бѣше се отбилъ отъ правийтъ пжтъ чрѣзъ лоши навици.

НАУКА И МЕХАНИКА.

Омайване Змии.

Поета писалъ :

„Муказата има очарование,
За укротяване дивото сърдце,“

и твърдъ право писалъ. Обичайтъ да се омай-
ватъ змии е крайно старъ. Отдавна, когато
Давидъ писалъ пснптъ си за Израиля, той
горялъ за

„Гласътъ на обаятелитъ,
Колко искусно и да обаяватъ,
Който любезния не искалъ да чуе.“

Въ Хиндустанъ, дѣто прѣобладающата
религия почита змиитъ, и не позволява ни-

Хиндузинъ Змиеомаятель.

кому да ги убива, колкото ядовити и да сж,
тъ сж твърдъ многочислени. Хиндузитъ вѣр-
ватъ, че човѣческата душа, следъ смъртта,
влпза въ друго животно. Може би исполни-
ския Питонъ да е напстина умрѣлата му
майка. Той не знае. Нпй не можемъ да ка-
жемъ; но той не смѣе да му стори зло, при
все че живота на хиляди души въ Индия се
погубва годишно отъ змии.

Змията види се да се омайва отъ единъ
видъ странна музика, и змиеомаятельтъ става
твърдъ полезенъ, когато нѣкои ядовита змия
е завладала жилището на нѣкое семейство, и
тъ не смѣятъ да ѝ убиятъ. Той зима
положение не твърдъ далечъ, и засвирва
до като змията полека почне да се прибли-
жава къмъ него, маханята на онашката ѝ
ставатъ бавни — очитъ ѝ изгубватъ свирѣ-
ността си, отчасти издигнатата ѝ глава се
клати насамъ и натамъ, и тя се прѣнася, омай-
ва отъ музиката.

Въ такова състояние тя често позволява
на змиеомаятеля да ѝ зема; той ѝ туря въ
кошница и ѝ отнася, или нѣкъ тя полека
слѣдва змиеомаятеля. Но не всякога избѣг-
ватъ змиеомаятели безъ повреда. Единъ спи-
сатель разказва за едно такова исключение.
Единъ змиеомаятель отишелъ въ къщата му
за да показва питомни змии, и като се нау-
чилъ, че имало въ къщата една кобра въ ка-
фезъ, той поискалъ да му позволи да ѝ омае.
Змията била русната отъ кафеза вѣроятно въ
раздразнено състояние. Човѣкътъ почналъ
съ своитъ магии и повторилъ обаянията си
безуспѣшно. Змията се виуснала врѣхъ него,
навила се на ржката му, и до вечерята той
умрѣлъ.

Индия отдавна е била мѣстото дѣто пси-
хическото искусство е било обработено до най-
висока степенъ. Страннитъ дѣла на Хиндузи
вълшебници посредствомъ мезмерическа или
хипнотическа сила, сж били трудна задача за
научни мъже. Може би, че по нѣкой тайн-
ственъ начинъ нѣкакво си влияние се упраж-
нява на гледачтъ подобно на онова, което
змиеомаятельтъ упражнява врѣхъ змията. Въ
всѣки случай интересно явление е да вижда-
ме най-вѣрния врагъ на човѣка въ природ-
ното царство, да се обезоржава чрѣзъ му-
зиката.

Електрическото Изложение на Природата.

Едно забѣлжително хубаво доказателство,
ако е имало нужда отъ такова, за приликата
между съверното спяние и нѣкои отъ елек-
трическитъ освѣтления, които могатъ искус-
венно да се произвеждатъ, се забѣлжило отъ

Дукъ Никола Ленхтембергскій въ Красное Село миналото лѣто.

Надъ съвернийтъ небосклонъ той видѣлъ едно натрупване отъ леки пари, отъ които на равни разстояния една отъ друга излъчвали свѣтли тесми, издигающи и посръщающи се почти на зенитътъ, и представляющи най деликатенъ показъ отъ краски, измѣняющи се отъ бѣла до меко пембеяна и зелена. Тѣзи свѣтли тесми отъ краски се виждали да сж постоянно трептене, което чудно напомнявало явленията показвани отъ разреденитъ газове въ Гейслерова трѣба. Въ петнадесетъ минути зрѣлището било изчезнало.

Когато чловѣкъ земе въ съображение, че единъ наблюдатель, поставенъ на нѣкое особено мѣсто на земята, може да види само една малка частъ отъ атмосферата, той естествено си представя въ въображеніето зрѣлището, което би се представило, ако да би могълъ да се издигне нѣколко стотини мили надъ земнийтъ шаръ. Ако, на примѣръ, той се провѣсеше вощъ надъ магнетическийтъ полюсъ, той би могълъ да гледа атмосферата отъ долу освѣтлена отъ съверното сияние, расширяаща се въ прѣломенъ кръгъ около му, а блѣстящитъ съверни снѣгове би образували задний планъ на една частъ отъ показа. Ту отъ една страна, ту отъ друга, тайнствениитъ лѣчи бихж се явили трептящи и люляюще се надъ спящата земя, като пера и знамена на нѣкой призракъ, и дията на нѣкой случайна огненна топка блѣстяща прѣзъ долнийтъ въздухъ, би стреснала наблюдателя съсъ живо въспоминание за привлѣкателната сила на планетата, като прѣминува прѣзъ широкото съ метеори напѣстрено пространство. Така ний щѣхме да можемъ да добиемъ по обширенъ възгледъ не само за самата земя, но и за явлението на нейната атмосфера ако бихме могли да гледаме на нея отъ отвънъ.

Архимедъ вѣрвалъ, че можалъ да подигне земята съ единъ лостъ, ако само да би могълъ да намѣри мѣсто за да застане; но ако би нѣкога успѣлъ да намѣри такова мѣсто, той би могълъ да забрави да гледа и да испытва земята въ самото очудване и удивление надъ зрѣлището което би му се представило.

Дръжете устата си затворени.

Мнозина Европейски лѣкари сж писали на послѣдъкъ относително опасността и вредитъ, що ся посръщатъ отъ навикътъ на дишаніе прѣзъ отворени уста. Важенъ съвѣтъ е този, и си струва да го пазимъ. Понеже една отъ службитъ на носътъ е да стоплюва, прѣчиствува и намокрява въздуха прѣди да влѣзе въ дробоветъ, вредителни зародиши се въспиратъ въ носътъ на тия, които дишатъ както трѣбва, вмѣсто да се поематъ въ гърдитъ; разширочението на миндаловидната жлѣза, отчастино запушване на носовитъ дупки, поврѣждане на гласа, и искривяване на лицето сж между лошитъ плодове отъ дишаніе прѣзъ устата.

Единъ докторъ още внушава, че съ затворени уста въ врѣме на сънъ, нѣмало възможность за хърканіе. Заради здравіе, сила на гласа и за избѣгване искривявания по лицето и други злини, добръ е да внимаваме на прѣдупрѣждението, „Пази устата си затворени.“ При това съвѣтътъ е мѣдръ за пазяние, и когато работитъ не отиватъ добръ; когато внезапно се распали по нѣкоя причина яростъта на чловѣка.

Рѣшението и молитвата на Псалмопѣвца се прѣпорѣчватъ на всички поколения: „Рѣшихъ устата ми да не прѣстѣпватъ . . . „Постави Господи стража на устата ми: пази вратата на устнитъ ми.“

Бѣдъщійтъ Великъ Желѣзенъ Пѣтъ.

Бѣдъщій великъ желѣзенъ пѣтъ, който има да ся построи, ще бѣде оный, отъ истиннийтъ брѣгъ на Африка до Викторія Нияза. Ще се изминатъ нѣколко години прѣди да се свърши, но записано е въ книгитъ, че този желѣзенъ пѣтъ трѣба да ся направи. Той ще бѣде 651 мили дълъгъ (около 1085 километра) и ще коштува около 140,000 лева на километръ. Инженерскитъ мѣнотии не сж толкова голѣми, както нѣкои които сж били надвити отъ Американцитъ въ Скалиститъ Планини.

СЕЛСКО СТОПАНСТВО.

За развъждачи на свини.

Няма друго животно, що се развъжда отъ земледълци, което толкова набързо прѣобрѣща храната въ мѣсо, като свинята. И сланината на свинята всякога се търси и ще слѣдва да се търси. Ако свини се хранятъ и гледатъ, отъ когато се родятъ съ цѣль бърже да се развиватъ и да докаратъ по-голяма полза на притѣжателя, тѣ дѣйствително ще принесатъ по-голяма полза, отколкото ако се оставятъ да ходятъ свободно, и слѣдъ като станатъ сухи, тънки исполни и се живѣли нѣколко мѣсеца безъ полза, да се заколятъ. За да може една свиня да се угон, както трѣбва, тя трѣбва добръ да се гледа, тя трѣбва тѣй да се гледа, щото когато порастне, да бѣде готова за клане. Младо свинско мѣсо се най-евтино и бързо произвежда.

Доброто начало е не малка частъ отъ борбата. Свинарътъ трѣбва да обрѣща особено внимание на прасета, които се вѣдятъ късно зимъ и рано на пролѣтъ. Топли мѣста трѣбва да имъ се приготвятъ, защото на свинитѣ и на прасетата трѣбва да се дава сериозна грижа и да се пазятъ да не настинатъ и се повредятъ. Тѣ трѣбва всекога да иматъ доволно помия да пиятъ — къщната помия е твърдъ полезна. Прасетата се нуждаятъ отъ много вода.

Добръ е да се държи помията на такова мѣсто, дѣто да могатъ да си пиятъ, когато имъ се доше; едно корито съдържащо солъ, пепель, вѣглища, кюкюртъ, тѣзи нѣща да се не размѣсватъ съ редовната храна, но да се оставя всеко прасе да вѣде, което му се слага и нищо повече.

Разбира се кукуруза е най-добрата храна за угодяване, но каква да е зърнена храна е добра. Най-добръ е да е смлѣна и направена на гѣста каша. Всякакви зеленчуци се ядатъ отъ прасета, и когато се сварени, тѣ сж много хубава храна. Зеленчуци могатъ да имъ се варятъ въ голѣмъ казанъ. Много изнася и всеки земледѣлецъ да си дава повече трудъ въ угодяването на прасетата си бържъ, и догдъ сж млади. Високата цѣна на

масѣта оздравява му на тържището по-готова продажба за тлѣсти отколкото за постали прасета, и по-голяма ще бѣде и печалбата му, разбира се.

Топли Креватини.

Няма нищо по-хубаво за трапезата въ послѣднитѣ зимни дни и рано въ пролѣтъта отколкото прѣсви рѣпички, салата, и лукъ. Тѣзи могатъ да се съжатъ съ малко разноски отъ земледѣлца за пазаря, дѣто ще могатъ да се продаватъ съ много добра цѣна, защото гражданитѣ ще ги купуватъ за трапезата си. Изберѣте мѣсто за тази цѣль близу при кладенецъ и да е на заветъ. Ископайте трапъ ¹/₂ метръ дълбокъ, 2 метра широкъ, 3 или четири дълъгъ. Заградѣте го наоколо съ прости дѣски и го покриете съ джамове или съ бѣло платно съ джамове е по-добръ, макаръ и да е по-скъпо. Покривътъ трѣбва тѣй да се направи, щото да може лесно да се издига за да се поливатъ креватинитѣ. Испълнете дѣното на трапътъ до половината съ торъ. Най-добриятъ торъ за тази цѣль е торътъ отъ коние и отъ слама — размѣсени по равно количество отъ двата вида. Този торъ трѣбва прѣдварително да се принесе близу до топлатата креватина и да се остави да се стопли, слѣдъ като се е добръ размѣсилъ. Послѣ когато почне парата да се издига отъ него, да се обърне купътъ и пакъ да се разбърка добръ, и пакъ да се остави да се стопли, (трапътъ няма нужда да се копае догдѣто не се приготви всичко за употребението му). Да се растѣли въ трапътъ този торъ наравно и твърдо, и да се изпълни съ прѣстъ близу до горъ. Торътъ отдолу ще държи прѣстѣта отгоръ топла, ако е добръ нареденъ. Доволно вода трѣбва да се пазн да не би топлината да изсуши много прѣстѣта. Подъ такъвъ покривъ, тѣй направенъ и добръ гледанъ, хубави рѣпички и бърдокви и даже лукъ могатъ да се произведатъ твърдъ рано въ пролѣтъта. Сжщо и ранно зели може да се почне по този начинъ и всичко това съ твърдъ малко разноски.

ДОМАКИНСТВО И КНИЖНИНА.

Рецепти.

За правене пастарма. — Турни си солъта въ единъ доста голъмъ котелъ на собата и ѝ бъркай често до като земе да дими отъ сгорещаване. Наръжи говеждото си месо на сгодни парчета за сушене, тогива ги увалай въ котелътъ съ горещата солъ, като потопявашъ въ солъта по едно парче наведиждъ. Колкото по дълго време го валайш и топишъ въ солъта, толкозъ по добръ. Извади ги и отръскай незалепащата солъ, тогива ги настивсяй нагъсто въ единъ кюпъ или въ едно каче. (Ако поржешъ по една лъжица захаръ мжду катонетъ, толкова по добръ.) Нека съди три дни. Не туряй повече солъ отколкото ся влепя по месото, нито туряй саламура — само ги настивсяй нагъсто. Следъ три дни ги покачи да сжхнатъ.

Много хубави бонбони могатъ да се направятъ отъ хурми и фастѣци. Извади костилката отъ една голъма мѣсната хурма и тури на мѣстото ѝ ядката на единъ фастѣкъ и обърни го няколко пѣти въ сбита захаръ.

Сладки бисквити, които се държатъ няколко време, могатъ да се правятъ, като се размѣсятъ една чаша масло, двѣ чаши захаръ и една каймакъ. Убий леко жълтъцитъ на четири яйца и ги прибави на маслото и захарта, и притури доволно брашно за да се захване кора. Расточи колкото е възможно на тънко безъ да се сжкчатъ, и тогазъ ги наръжи и опечи. Тръбва да се зачервѣтъ малко отгорѣ; тогазъ биватъ по-сладки. Бисквити направени съ кисело млѣко сж тѣй сжщо прѣвѣсходни. Обери каймакътъ на една чаша млѣко, и земи двѣ чаши захаръ, притури една чаша кисялъ каймакъ, въ който да има една лъжичка сода, растопена въ малко топла вода. Отдѣли бѣлтѣцитъ и жълтъцитъ на двѣ яйца, убий ги леко и послѣ ги размѣси и тогазъ притури и горѣспомѣнхити нѣща. Туря доволно брашно да може да се растаца, не повече. Разточа колкото можешъ тънко безъ да се къса и опечи въ топла щещъ. Настѣргана лимонова кора подправи вкуса и на двата вида бисквити.

Книжнина.

Въ Редакцията се получихъ слѣдующи-тъ списания и вѣстници:

Изворъ, Иллюстрирано Списание за м. Януарий и Февруарий. Редактори: И. Д. Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ. Изд. П. И. Алкалай въ Руссе.

Правда, Политико-Общественно-Литературенъ Вѣстникъ. Броеве 1—4. Излиза всѣка Сръда и Сѣбота въ Варна.

Женский Свѣтъ, се притурка „Домакина“, брой 4, Периодическо Списание, редактирано отъ жени за Госпожи и Госпожици. Директорка: Теодора Г. Ноева, Варна.

Българско Въздържателно Знание, органъ на Българ. Въздържателенъ Сѣюзъ — броеве 1—4. Редакторъ-Отговорникъ: Ангелъ Стоевъ, София.

ИЗВѢСТІЕ.

Който испрати до Методистката Книжарница, Руссе, 12 лева сребърни за четири годишни течения на „Християнскій Свѣтъ“ ще получава едно годишно течение безплатно; за осемъ годишни течения (24 лева) ще получава двѣ годишни течения и тѣй нататѣкъ; но за шестъ или десетъ абонамента нѣма да се прави по-голямъ отстъпъ отколкото за четири или осемъ.

Отъ Редакцията.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

ИЗДАВА МЕТОДИСТКАТА ЕПИСКОПАЛНА МИССИЯ, РУССЕ.

Отговорникъ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.

Руссе, скоро-печатница на СТ. ИВ. РОГЛЕВЪ.